

Ročník 1976

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 28

Vydána dne 29. listopadu 1976

Cena Kčs 2,—

OBSAH:

134. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Smlouvě mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Finské republiky o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku
135. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou a Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska
136. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Kulturní dohodě mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Portugalské republiky
137. Vyhláška Státní arbitráže Československé socialistické republiky o přechodné úpravě některých hospodářských závazkových vztahů u dodávek a odběru elektřiny, topných plynů a tuhých paliv

134

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 29. září 1976

**o Smlouvě mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Finské republiky
o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku
v oboru daní z příjmu a z majetku**

Dne 31. ledna 1975 byla v Helsinkách podepsána Smlouva mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Finské republiky o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku. Se Smlouvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Českoslo-

venské socialistické republiky a prezident republiky ji ratifikoval.

Podle svého článku 30 Smlouva vstoupila v platnost dnem 24. července 1976.

Český překlad Dohody se vyhláší současně.

První náměstek ministra:

Krajčír v. r.

S M L O U V A

**mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Finské republiky
o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku**

Vláda Československé socialistické republiky
a vláda Finské republiky,

přejíce si uzavřít smlouvu o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku,

se dohodly takto:

Článek 1

Osoby, na které se smlouva vztahuje

Tato smlouva se vztahuje na osoby, které mají bydliště či sídlo v jednom nebo v obou smluvních státech.

Článek 2

Daně, na které se smlouva vztahuje

1. Tato smlouva se vztahuje na daně z příjmu a z majetku, vybírané ve prospěch každého smluvního státu, jeho veřejnoprávních územních korporací nebo jeho místních úřadů, ať je způsob vybírání jakýkoli.

2. Za daně z příjmu a z majetku se považují daně vybírané z celkového příjmu, z veškerého majetku nebo z jednotlivých částí příjmu nebo majetku, včetně daní ze zisků pocházejících ze zcizení movitého nebo nemovitého majetku, daně z objemu mezd placené podniky a daně z přírůstku hodnoty.

3. Současné daně, na které se smlouva vztahuje, jsou:

a) Ve Finsku:

- (i) státní daň z příjmu a z majetku,
 - (ii) obecní daň,
 - (iii) církevní daň a
 - (iv) daň námořníků
- (dále nazývané „finská daň“).

b) V Československu:

- (i) odvod ze zisku a daň ze zisku,
- (ii) daň ze mzdy,
- (iii) daň z příjmů z literární a umělecké činnosti,
- (iv) daň zemědělská,
- (v) daň z příjmů obyvatelstva,
- (vi) daň domovní,

(vii) odvod z jmění a

(viii) daň z objemu mezd

(dále nazývané „československá daň“).

4. Smlouva se bude také vztahovat na všechny totožné nebo podstatně podobné daně, které budou ukládány po podpisu této smlouvy vedle současných daní nebo místo nich. Příslušné úřady smluvních států si budou oznamovat všechny významné změny, které budou provedeny v jejich příslušných daňových zákonech.

Článek 3

Všeobecné definice

1. V této smlouvě, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad:

- a) Výraz „Finsko“ označuje Finskou republiku; použit v zeměpisném smyslu označuje území Finské republiky a každou oblast přiléhající k teritoriálním vodám Finské republiky, nad níž mohou být podle finských zákonů a ve shodě s mezinárodním právem vykonávána práva Finska vztahující se na výzkum a těžení přírodních zdrojů mořského dna a jeho podzemí; pokud jde o obecní daň, nezahrnuje tento výraz okres Aland.
- b) Výraz „Československo“ označuje Československou socialistickou republiku.
- c) Výrazy „jeden smluvní stát“ a „druhý smluvní stát“ označují podle souvislosti Finsko nebo Československo.
- d) Výraz „osoba“ zahrnuje fyzické osoby, společnosti a všechna jiná sdružení osob.
- e) Výraz „společnost“ označuje každou právnickou osobu nebo každou podstatu, která je posuzována jako právnická osoba pro daňové účely.
- f) Výrazy „podnik jednoho smluvního státu“ a „podnik druhého smluvního státu“ označují podnik provozovaný osobou mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě, případně podnik provozovaný osobou mající bydliště či sídlo v druhém smluvním státě.
- g) Výraz „příslušníci“ označuje:
 - (i) všechny fyzické osoby, které jsou státními občany některého smluvního státu;
 - (ii) všechny právnické osoby, společnosti a

sdružení, zřízené podle práva platného v některém smluvním státě. ním státě, v němž je místo jejího skutečného vedení.

h) Výraz „mezinárodní doprava“ označuje každou dopravu uskutečňovanou lodí nebo letadlem, které jsou provozovány podnikem, jehož sídlo skutečného vedení je umístěno v některém smluvním státě, pokud loď nebo letadlo nejsou využívány pouze mezi místy ležícími ve druhém smluvním státě.

i) Výraz „příslušný úřad“ označuje:

- (i) v případě Finska ministerstvo financí nebo jeho zmocněného zástupce;
- (ii) v případě Československa ministra financí Československé socialistické republiky nebo jeho zmocněného zástupce.

2. Každý výraz, který není jinak definován, má pro aplikaci této smlouvy smluvním státem smysl, který je mu určen právními předpisy tohoto smluvního státu, které upravují daně, jež jsou předmětem této smlouvy, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad.

Článek 4

Daňový domicil

1. Výraz „osoba mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě“ označuje pro účely této smlouvy jakoukoli osobu, která je podrobena zdanění podle zákonů tohoto státu z důvodu svého bydliště, pobytu, místa vedení, nebo každého jiného kritéria obdobné povahy.

2. Jestliže fyzická osoba má podle ustanovení odstavce 1 bydliště v obou smluvních státech, rozhodne se případ podle těchto pravidel:

- a) Předpokládá se, že tato osoba má bydliště v tom smluvním státě, v němž má stálý byt. Jestliže má stálý byt v obou smluvních státech, předpokládá se, že má bydliště v tom smluvním státě, s nímž jsou její osobní a hospodářská pouta nejužší (středisko životních zájmů).
- b) Jestliže nemůže být určen smluvní stát, v němž má tato osoba středisko svých životních zájmů, nebo jestliže nemá stálý byt v žádném smluvním státě, předpokládá se, že má bydliště v tom smluvním státě, ve kterém se obvykle zdržuje.
- c) Jestliže se tato osoba obvykle zdržuje v obou smluvních státech, nebo jestliže se obvykle nezdržuje v žádném z nich, předpokládá se, že má bydliště v tom smluvním státě, jehož je státním občanem.
- d) Jestliže tato osoba je státním občanem obou smluvních států, nebo jestliže není státním občanem žádného z nich, příslušné úřady smluvních států rozhodnou otázku vzájemnou dohodou.

3. Jestliže osoba jiná než osoba fyzická má podle ustanovení odstavce 1 sídlo v obou smluvních státech, předpokládá se, že má sídlo v tom smluv-

4. Předpokládá se, že nerozdělená pozůstalost je pro účely zdanění ve Finsku umístěna v tom smluvním státě, ve kterém měl zůstavitel v době své smrti bydliště ve smyslu ustanovení odstavců 1 a 2.

Článek 5

Stálá provozovna

1. Výraz „stálá provozovna“ označuje pro účely této smlouvy trvalé zařízení pro podnikání, v němž podnik vykonává zcela nebo zčásti svoji činnost.

2. Výraz „stálá provozovna“ zahrnuje obzvláště:

- a) místo vedení,
- b) závod,
- c) kancelář,
- d) továrnu,
- e) dílnu,
- f) důl, lom, nebo jiné místo, kde se těží přírodní zdroje,
- g) staveniště nebo montáž, které trvají déle než 12 měsíců.

3. Výraz „stálá provozovna“ nezahrnuje:

- a) zařízení, které se využívá pouze k uskladnění, vystavení nebo k dodávkám zboží patřícího podniku,
- b) zboží patřící podniku, které je uskladněno pouze jako zásoba, za účelem výstavy nebo dodání,
- c) zboží patřící podniku, které je uskladněno pouze za účelem zpracování jiným podnikem,
- d) trvalé zařízení sloužící podnikání, které je využíváno pouze za účelem nákupu zboží nebo shromažďování informací pro podnik,
- e) trvalé zařízení sloužící podnikání, které je využíváno pro podnik pouze za účelem reklamy, poskytování informací, vědeckých rešeršů nebo podobných činností, které mají přípravný nebo pomocný charakter,
- f) montáž prováděnou podnikem některého smluvního státu ve spojení s dodávkou strojů nebo zařízení z tohoto státu do druhého smluvního státu.

4. Osoba jednající v jednom smluvním státě pro účet podniku druhého smluvního státu — jiná než zástupce mající nezávislé postavení, o němž pojednává odstavec 5 — se považuje za stálou provozovnu v prvně jmenovaném státě, jestliže je v tomto státě vybavena plnou mocí, kterou tam obvykle využívá a která jí dovoluje uzavírat smlouvy jménem podniku, pokud činnost této osoby není omezena na nákupy zboží pro podnik.

5. Za stálou provozovnu podniku jednoho smluvního státu se v druhém smluvním státě nepovažuje pouhá skutečnost, že podnik v tomto

druhém státě vykonává svoji činnost prostřednictvím makléře, generálního komisionáře nebo každého jiného zástupce majícího nezávislé postavení, pokud tyto osoby jednají v řádném rámci své činnosti.

6. Skutečnost, že společnost, která má sídlo v jednom smluvním státě, kontroluje nebo je kontrolována společností, která má sídlo v druhém smluvním státě, nebo která v tomto druhém státě vykonává svoji činnost (ať prostřednictvím stále provozovny nebo ne), neučiní sama o sobě z kterékoli této společnosti stálou provozovnu druhé společnosti.

Článek 6

Příjem z nemovitého majetku

1. Příjem z nemovitého majetku včetně příjmu ze zemědělského nebo lesního hospodářství může být zdaněn v tom smluvním státě, v němž je takový majetek umístěn.

2.

a) Výraz „nemovitý majetek“ je s výhradou ustanovení odstavců b) a c) definován ve shodě s právem toho smluvního státu, v němž jsou nemovitosti umístěny.

b) Výraz „nemovitý majetek“ zahrnuje v každém případě příslušenství nemovitého majetku, živý a mrtvý inventář zemědělských a lesních hospodářství, práva, na která se vztahují ustanovení občanského práva o vlastnictví nemovitého majetku, požívání nemovitého majetku a práva na proměnlivá nebo pevná plnění, placená jako náhrada za těžení nebo za právo na těžení nerostných ložisek, pramenů a jiných přírodních zdrojů.

c) Lodi a letadla se nepovažují za nemovitý majetek.

3. Ustanovení odstavce 1 se použijí na příjem z přímého užívání, nájmu a každého jiného způsobu užívání nemovitého majetku.

4. Jestliže vlastnictví akcií nebo jiných společenských práv na společnosti opravňuje držitele akcií nebo práv k užívání nemovitého majetku vlastněného společností, může být příjem z přímého užívání, nájmu nebo z každého jiného takového práva na užívání zdaněn ve smluvním státě, ve kterém je nemovitý majetek umístěn.

5. Ustanovení odstavců 1, 3 a 4 se použijí také na příjem z nemovitého majetku podniku a na příjem z nemovitého majetku užívaného k výkonu svobodného povolání.

Článek 7

Zisky podniků

1. Zisky podniku jednoho smluvního státu podléhají zdanění pouze v tomto státě, pokud podnik nevykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stále provozovny, která je tam

umístěna. Jestliže podnik vykonává svoji činnost tímto způsobem, mohou být zisky podniku zdaněny v tomto druhém státě, avšak pouze v takovém rozsahu, v jakém je lze přičítat této stále provozovně.

2. Jestliže podnik jednoho smluvního státu vykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna, přisuzují se v každém smluvním státě této stále provozovně zisky, které by mohla podle očekávání docílit, kdyby jako samostatný podnik vykonávala totožné nebo obdobné činnosti za stejných nebo obdobných podmínek a obchodovala zcela nezávisle s podnikem, jehož je stálou provozovnou.

3. Při výpočtu zisků stále provozovny se povoluje odečíst náklady vynaložené na cíle sledované touto stálou provozovnou včetně výloh vedení a všeobecných administrativních výloh takto vynaložených, ať ve státě, v němž je tato stálá provozovna umístěna, či jinde.

4. Pokud je v některém smluvním státě obvyklé určovat zisky, které mají být přičteny stále provozovně, na základě rozdělení celkových zisků podniku jeho různým částem, nebrání nic v odstavci 2, aby tento smluvní stát určil zisky, jež mají být zdaněny, takovým rozdělením, jaké je obvyklé. Přijatá metoda dělení musí být však taková, aby výsledek byl v souladu se zásadami, stanovenými v tomto článku.

5. Stále provozovně se nepřičtou žádné zisky na základě skutečnosti, že pouze nakupovala zboží pro podnik.

6. Zisky, které se mají přičíst stále provozovně, se pro účely předchozích odstavců vypočítají každý rok podle téže metody, pokud neexistují závažné a dostatečné důvody pro jiný postup.

7. Jestliže zisky zahrnují částí příjmu, o nichž se pojednává odděleně v jiných článcích této smlouvy, nedotknou se ustanovení tohoto článku ustanovení oněch článků.

Článek 8

Námořní a letecká doprava

1. Zisky plynoucí z provozování lodí a letadel v mezinárodní dopravě podléhají zdanění jen ve smluvním státě, v němž je místo skutečného vedení podniku.

2. Jestliže místo skutečného vedení podniku námořní doprava je na palubě lodi, považuje se za umístěné ve smluvním státě, v němž se nachází domovský přístav této lodi, nebo není-li takový domovský přístav, ve smluvním státě, ve kterém má provozovatel lodí bydliště či sídlo.

3. Ustanovení odstavce 1 se použijí také na zisky z účasti na poolu, společném provozu nebo na mezinárodní provozní organizaci.

Článek 9

Sdružené podniky

1. Jestliže

- a) se podnik jednoho smluvního státu podílí přímo nebo nepřímo na vedení, kontrole nebo jmění podniku druhého smluvního státu, nebo
- b) tytéž osoby se přímo nebo nepřímo podílejí na vedení, kontrole nebo jmění podniku jednoho smluvního státu i podniku druhého smluvního státu,

a jestliže v jednom i v druhém případě byly mezi oběma podniky v jejich obchodních nebo finančních vztazích sjednány nebo jim uloženy podmínky, které se liší od podmínek, které by byly sjednány mezi podniky nezávislými, mohou být do zisků tohoto podniku včleněny a následkem toho zdaněny zisky, které bez těchto podmínek by byly docíleny jedním z podniků, které však vzhledem k těmto podmínkám docíleny nebyly.

2. Jestliže zisky, ze kterých byl podnik jednoho smluvního státu zdaněn v tomto státě, jsou také zahrnuty do zisků podniku druhého smluvního státu a tam zdaněny, a tyto zisky takto zahrnuté jsou zisky, které by byly docíleny tímto podnikem tohoto druhého státu, kdyby podmínky sjednané mezi podniky byly takové, jaké by byly sjednány mezi nezávislými podniky, upraví prvně zmíněný stát vhodně částku daně uložené z těchto zisků v prvně zmíněném státě. Při stanovení takové úpravy se vezme náležitý zřetel na jiná ustanovení této smlouvy podle povahy příjmu a bude-li to nutné, příslušné úřady smluvních států se za tím účelem vzájemně poradí.

Článek 10

Dividendy

1. Dividendy vyplácené společnostmi, která má sídlo v jednom smluvním státě, osobě mající bydliště či sídlo v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto dividendy však mohou být zdaněny ve smluvním státě, v němž má sídlo společnost, která je vyplácí, a to podle zákonů tohoto státu. Daň takto stanovená však nepřesáhne:

- a) 5 % hrubé částky dividend, jestliže příjemce je společností (s výjimkou společnosti, která není právnickou osobou), která vlastní přímo nejméně 25 % jmění společnosti vyplácející dividendy;
- b) 15 % hrubé částky dividend ve všech ostatních případech.

Příslušné úřady smluvních států upraví vzájemnou dohodou způsob aplikace tohoto omezení. Tento odstavec se nedotýká zdanění zisků společnosti, ze kterých jsou dividendy vypláceny.

3. Výraz „dividendy“ použitý v tomto článku označuje příjem plynoucí z akcií nebo jiných práv, s výjimkou pohledávek s účastí na zisku, právě tak

jako příjem z jiných společenských práv, který je podroben stejnému zdanění jako příjem z akcií daňovými předpisy státu, v němž má sídlo společnost vyplácející dividendy.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže příjemce dividend, mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, v němž má sídlo společnost vyplácející dividendy, výdělečnou činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává v tomto druhém státě svobodné povolání pomocí stálé základny tam umístěné, a jestliže vlastnictví akcií, na jehož základě se dividendy vyplácejí, je skutečně spojeno s takovou stálou provozovnou nebo stálou základnou. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

5. Jestliže společnost, mající sídlo v jednom smluvním státě, dosahuje zisky nebo příjem z druhého smluvního státu, nemůže tento druhý stát vybrat žádnou daň z dividend vyplácených společností osobám majícím bydliště či sídlo v prvně jmenovaném státě, ani vybrat žádnou daň z nerozdělených zisků společnosti z titulu zdanění nerozdělených zisků, ani když vyplácené dividendy nebo nerozdělené zisky pozůstávají zcela nebo zčásti ze zisků nebo z příjmu, které pocházejí z tohoto druhého státu. Ustanovení tohoto odstavce nebrání tomuto druhému státu zdanit dividendy, vyplácené osobám majícím v tomto druhém státě bydliště či sídlo, nebo dividendy, které souvisejí s vlastnictvím akcií, které je skutečně spojeno se stálou provozovnou nebo stálou základnou udržovanou v tomto druhém státě osobou, mající bydliště či sídlo v prvně zmíněném státě.

Článek 11

Úroky

1. Úroky, mající zdroj v jednom smluvním státě a vyplácené osobě mající bydliště či sídlo v druhém smluvním státě, podléhají zdanění pouze v tomto druhém státě.

2. Výraz „úroky“ použitý v tomto článku označuje příjem z pohledávek jakékoli povahy, zajištěných i nezajištěných zástavním právem na nemovitosti, poskytujících i neposkytujících právo na účast na zisku dlužníka, a obzvláště příjem z veřejných dluhopisů a obligací včetně premii a výher spojených s těmito cennými papíry. Penále za opožděné placení se nepovažuje za úroky pro účely tohoto článku.

3. Ustanovení odstavce 1 se nepoužije, jestliže příjemce úroků, který má bydliště či sídlo v jednom smluvním státě, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají úroky zdroj, výdělečnou činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává v tomto druhém státě svobodné povolání pomocí stálé základny tam umístěné, a jestliže pohledávka, ze které jsou úroky placeny, je skutečně spojena s takovou stálou pro-

vozovnou nebo stálou základnou. V tomto případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ se jedná.

4. Jestliže částka placených úroků, posuzováno se zřetelem k pohledávce, ze které jsou placeny, přesahuje v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi plátcem a příjemcem, nebo mezi oběma a třetí osobou, částku, kterou by byl smluvil plátec s příjemcem, kdyby nebylo podobných vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto naposledy zmíněnou částku. Část úroků, která ji přesahuje, zůstane v tomto případě podrobena zdanění podle právních předpisů každého smluvního státu a podle jiných ustanovení této smlouvy.

Článek 12

Licenční poplatky

1. Licenční poplatky mající zdroj v jednom smluvním státě a placené osobě, která má bydliště či sídlo v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Licenční poplatky uvedené v odstavci 3 a) mohou však být zdaněny ve smluvním státě, ve kterém je jejich zdroj, a to podle zákonů tohoto státu, avšak daň takto vyměřená nepřekročí 5 % hrubé částky licenčních poplatků. Příslušné úřady smluvních států upraví vzájemnou dohodou způsob aplikace tohoto omezení.

3. Výraz „licenční poplatky“ použitý v tomto článku označuje platy jakéhokoli druhu, přijaté náhradou za užití nebo za právo na užití

- a) jakéhokoli patentu, ochranné známky, návrhu nebo modelu, plánu, tajného návodu nebo výrobního postupu, průmyslového, obchodního nebo vědeckého zařízení a za informace, které se vztahují na zkušenosti nabyté v oblasti průmyslové, obchodní nebo vědecké;
- b) jakéhokoli práva autorského k dílu literárnímu, uměleckému nebo vědeckému včetně kinematografických filmů a filmů nebo pásek pro televizní nebo rozhlasové vysílání.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužije, jestliže příjemce licenčních poplatků mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají licenční poplatky zdroj, výdělečnou činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává v tomto druhém státě svobodné povolání pomocí stálé základny tam umístěné, a jestliže právo nebo majetek, v souvislosti s nimiž jsou licenční poplatky placeny, jsou skutečně spojeny s takovou stálou provozovnou nebo stálou základnou. V tomto případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ se jedná.

5. Předpokládá se, že licenční poplatky mají zdroj v jednom smluvním státě, jestliže plátcem je tento smluvní stát sám, veřejnoprávní územní korporace nebo místní úřad tohoto smluvního státu

nebo osoba mající bydliště či sídlo v tomto smluvním státě. Jestliže však osoba, která platí licenční poplatky, ať má nebo nemá bydliště či sídlo v některém smluvním státě, má v jednom smluvním státě stálou provozovnu, ve spojení s níž vznikl závazek platit licenční poplatky, a která nese ke své tíži tyto licenční poplatky, předpokládá se, že tyto licenční poplatky mají zdroj v tom smluvním státě, ve kterém je stálá provozovna umístěna.

6. Jestliže částka placených licenčních poplatků, posuzováno se zřetelem na užívání, právo nebo informaci, za které jsou placeny, přesahuje v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi plátcem a příjemcem, nebo mezi oběma a třetí osobou částku, kterou by byl smluvil plátec s příjemcem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto naposledy zmíněnou částku. Část platů, která ji přesahuje, zůstane v tomto případě podrobena zdanění podle právních předpisů každého smluvního státu a podle jiných ustanovení této smlouvy.

Článek 13

Kapitálové zisky

1. Zisky ze zcizení nemovitého majetku, jehož definice je uvedena v článku 6 odstavce 2, nebo společenských práv uvedených v článku 6 odstavce 4, mohou být zdaněny ve smluvním státě, ve kterém je takový nemovitý majetek umístěn.

2. Zisky ze zcizení movitého majetku, který je částí provozního majetku stálé provozovny, kterou podnik jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě, nebo movitého majetku příslušejícího ke stálé základně, kterou osoba mající bydliště v jednom smluvním státě má v druhém smluvním státě za účelem výkonu svobodného povolání, včetně takových zisků ze zcizení takové stálé provozovny (samotné nebo spolu s celým podnikem) nebo takové stálé základny, mohou být zdaněny v tomto druhém státě. Avšak zisky ze zcizení movitého majetku uvedeného v článku 22 odstavce 3 podléhají zdanění jen ve smluvním státě, ve kterém takový movitý majetek podléhá zdanění podle zmíněného článku.

3. Zisky ze zcizení majetkových hodnot jiných než těch, o nichž se pojednává v odstavcích 1 a 2, podléhají zdanění jen ve smluvním státě, ve kterém má zcizitel bydliště či sídlo.

Článek 14

Nezávislá povolání

1. Příjem, který osoba mající bydliště v jednom smluvním státě pobírá za služby poskytované při výkonu svobodného povolání nebo jiné nezávislé činnosti podobné povahy, podléhá zdanění pouze v tomto státě, ledaže tato osoba má pravidelně k dispozici v druhém smluvním státě stálou základnu za účelem výkonu svých činností. Jestliže má takovou stálou základnu, může být příjem zda-

něn ve druhém smluvním státě, avšak pouze v rozsahu, v jakém jej lze přičítat této stálé základně.

2. Výraz „svobodná povolání“ zahrnuje obzvláště nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, vychovatelské nebo učitelské, jakož i nezávislé činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních.

Článek 15

Závislá zaměstnání

1. Mzdy, platy a jiné podobné odměny, které osoba mající bydliště v jednom smluvním státě pobírá z důvodu zaměstnání, podléhají s výhradou ustanovení článků 16, 18 a 19 zdanění jen v tomto státě, pokud zaměstnání není vykonáváno ve druhém smluvním státě. Je-li tam zaměstnání vykonáváno, mohou být odměny přijaté z tohoto zaměstnání zdaněny v tomto druhém státě.

2. Odměny, které osoba mající bydliště v jednom smluvním státě pobírá z titulu zaměstnání vykonávaného v druhém smluvním státě, podléhají bez ohledu na ustanovení odstavce 1 zdanění jen v prvně zmíněném státě, jestliže:

- a) příjemce se zdržuje ve druhém státě během jednoho nebo více období, která vcelku nepřekročí 183 dnů v příslušném kalendářním roce;
- b) odměny jsou vypláceny zaměstnavatelem nebo ve jménu zaměstnavatele, který nemá bydliště či sídlo v tomto druhém státě, a
- c) odměny nejdou k tíži stálé provozovně nebo stálé základně, kterou má zaměstnavatel v tomto druhém státě.

3. Nehledě na předchozí ustanovení tohoto článku, odměny z titulu zaměstnání vykonávaného na palubě lodi nebo letadla v mezinárodní dopravě mohou být zdaněny ve smluvním státě, ve kterém je umístěno skutečné vedení podniku.

Článek 16

Tantiemy

1. Tantiemy a jiné podobné platy, které osoba mající bydliště v jednom smluvním státě pobírá jako člen správní nebo dozorčí rady nebo jiného podobného orgánu společnosti, která má sídlo v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

Článek 17

Umělci a sportovci

1. Příjem, který pobírají veřejně vystupující profesionálové, jako divadelní, filmoví, rozhlasoví nebo televizní umělci, hudebníci a sportovci z této své osobní činnosti, může být bez ohledu na ustanovení článků 14 a 15 zdaněn ve smluvním státě, ve kterém jsou tyto činnosti vykonávány.

2. Příjem, který docílí osoba mající v některém smluvním státě bydliště či sídlo tím, že v druhém

smluvním státě obstarává služby osob uvedených v odstavci 1, ať tyto osoby mají či nemají bydliště v některém smluvním státě, může být bez ohledu na jiná ustanovení této smlouvy zdaněn ve smluvním státě, ve kterém jsou tyto služby vykonávány.

Článek 18

Vládní služby

1.

- a) Odměny jiné než penze, vyplácené některým smluvním státem, veřejnoprávní územní korporací nebo místním úřadem tohoto státu fyzické osobě za služby prokázané tomuto státu, korporaci nebo místnímu úřadu tohoto státu, podléhají zdanění pouze v tomto státě.
- b) Takové odměny však podléhají zdanění pouze v druhém smluvním státě, jestliže služby byly vykonávány v tomto státě, příjemce má bydliště v tomto druhém smluvním státě a
 - (i) je státním občanem tohoto státu, nebo
 - (ii) nezískal bydliště v tomto státě jen z důvodu konání těchto služeb.

2.

- a) Jakékoli penze vyplácené některým smluvním státem, veřejnoprávní územní korporací nebo místním úřadem tohoto státu nebo vyplácené z fondů, které zřídily, fyzické osobě za služby prokázané tomuto státu, korporaci nebo místnímu úřadu tohoto státu, podléhají zdanění jen v tomto státě.
- b) Takové penze však podléhají zdanění pouze ve druhém smluvním státě, jestliže příjemce je státním občanem tohoto státu a má v tomto státě bydliště.

3. Ustanovení článků 15, 16 a 19 se použijí na odměny a penze za služby prokázané ve spojení s výdělečnou činností prováděnou některým smluvním státem, veřejnoprávní územní korporací nebo místním úřadem tohoto státu.

Článek 19

Penze

Penze a jiné podobné platy poukazované z důvodu dřívějšího zaměstnání osobě, která má bydliště v některém smluvním státě, podléhají s výhradou ustanovení článku 18 odstavce 2 zdanění pouze v tomto státě.

Článek 20

Studující

1. Platy, které studující nebo obchodní, technický, zemědělský nebo lesnický učeň, který se zdržuje v některém smluvním státě pouze za účelem svého vzdělání nebo praxe a který má nebo měl bezprostředně před takovou návštěvou bydliště v druhém smluvním státě, dostává pro účely své výživy, vzdělání nebo praxe, se nezdaní v prvně

zmíněném smluvním státě, pokud takové platy mu byly poukázány ze zdrojů mimo tento stát.

2. Studující na univerzitě nebo na jiném ústavu pro vyšší vzdělání v některém smluvním státě nebo obchodní, technický, zemědělský nebo lesnický učeň, který se zdržuje v druhém smluvním státě po jedno nebo více období nepřesahující 183 dnů v příslušném kalendářním roce a který má nebo měl bezprostředně před takovou návštěvou bydliště v prvně zmíněném státě, nebude ve druhém smluvním státě podroben dani z odměny za služby vykonávané v tomto druhém státě, pokud tyto služby jsou spojeny s jeho studii nebo praxí a odměna představuje výdělek nutný pro jeho výživu.

Článek 21

Jiné příjmy

Části příjmu osoby mající bydliště či sídlo v některém smluvním státě, které nejsou výslovně uvedeny v předcházejících člancích této smlouvy, podléhají zdanění jen v tomto státě.

Článek 22

Majetek

1. Jmění pozůstávající z nemovitého majetku, tak jak je definován v článku 6 odstavec 2, nebo společenská práva uvedená v článku 6 odstavec 4, mohou být zdaněna ve smluvním státě, ve kterém je takový nemovitý majetek umístěn.

2. Jmění pozůstávající z movitého majetku, který je částí provozního majetku stálé provozovny podniku nebo z movitého majetku příslušejícího ke stálé základně, která je používána k výkonu svobodného povolání, může být zdaněno ve smluvním státě, ve kterém je umístěna stálá provozovna nebo stálá základna.

3. Lodi a letadla používané v mezinárodní dopravě a movitosti určené k provozování takových lodí a letadel podléhají zdanění jen ve smluvním státě, ve kterém je umístěno skutečné vedení podniku.

4. Všechny ostatní části jmění osoby mající bydliště či sídlo v některém smluvním státě podléhají zdanění jen v tomto státě.

Článek 23

Společnosti bez právní subjektivity a nerozdělené pozůstalosti

Jestliže společnost, která není právníkou osobou, nebo nerozdělená pozůstalost, které se považují za osoby mající sídlo ve Finsku, se zdaňují podle finského práva jako samostatný daňový subjekt, nezdaní se příjem nebo majetek této společnosti nebo této nerozdělené pozůstalosti jako příjem nebo majetek společníka nebo dědice, kteří mají bydliště v Československu.

Článek 24

Vyloučení dvojího zdanění

1. a) Jestliže osoba mající bydliště či sídlo ve Finsku pobírá příjem nebo vlastní majetek, který může být podle ustanovení této smlouvy zdaněn v Československu, Finsko povolí:

(i) odečíst od daní z příjmu této osoby částku rovnající se daním z příjmu zaplaceným v Československu;

(ii) odečíst od daně z majetku této osoby částku rovnající se dani z majetku zaplacené v Československu.

Částka, která se v obou případech odečte, nepřesáhne však tu část daně z příjmu nebo z majetku, která byla vypočtena, dříve než odečtení československé daně bylo povoleno, a která připadá na příjem nebo na majetek, které mohou být zdaněny v Československu.

b) Dividendy vyplácené společností, která má sídlo v Československu, společnosti, která má sídlo ve Finsku, budou bez ohledu na ustanovení odstavce a) osvobozeny od finské daně v takovém rozsahu, jako by tomu bylo podle finských daňových předpisů, kdyby obě společnosti měly sídlo ve Finsku.

2. a) Příjem jiný než příjem zmíněný v odstavci b) bude osvobozen od československé daně, jestliže může být podle ustanovení této smlouvy zdaněn ve Finsku.

b) Pokud jde o příjem zmíněný v člancích 10, 12, 16 a 17, který byl zdaněn finskou daní podle ustanovení těchto článků, povolí Československo osobě mající v Československu bydliště či sídlo, která pobírá takový příjem z Finska, dobropis na daň odpovídající částce daně vybrané ve Finsku. Takový dobropis na daň nepřesáhne částku daně vybrané ve Finsku z takového příjmu a bude započten na československou daň, do jejíhož základu je takový příjem zahrnut.

c) Československá daň může být bez ohledu na ustanovení odstavců a) a b) vypočtena z příjmu podléhajícího zdanění v Československu podle této smlouvy sazbou odpovídající celkovému příjmu podléhajícímu zdanění podle československých právních předpisů.

Článek 25

Zákaz diskriminace

1. Příslušníci jednoho smluvního státu nebudou podrobeni v druhém smluvním státě žádnému zdanění nebo povinnosti s ním spojeným, které by byly jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být po-

drobení příslušníci tohoto druhého státu, nacházející se ve stejné situaci.

2. Zdanění stále provozovny, kterou podnik jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě, se neprovede v tomto druhém státě způsobem méně příznivým než zdanění podniků tohoto druhého státu, které vykonávají tutéž činnost.

Toto ustanovení nebude vykládáno jako závazek jednoho smluvního státu, aby přiznal osobám majícím bydliště v druhém smluvním státě osobní srážky, slevy a snížení daně z důvodu osobního stavu nebo povinností k rodině, které přiznává osobám, které na jeho území mají bydliště.

3. Podniky jednoho smluvního státu, jejichž jmění je zcela nebo zčásti, přímo nebo nepřímo vlastněno nebo kontrolováno osobou nebo osobami majícími bydliště či sídlo v druhém smluvním státě, nebudou podrobeny v prvně zmíněném smluvním státě žádnému zdanění nebo povinností s ním spojeným, které by byly jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeny jiné podobné podniky tohoto prvně zmíněného státu.

4. Výraz „zdanění“ označuje v tomto článku daně jakéhokoli druhu a pojmenování.

Článek 26

Řešení případů cestou dohody

1. Jestliže se osoba mající bydliště či sídlo v některém smluvním státě domnívá, že opatření učiněná jedním nebo oběma smluvními státy působí nebo přivodí pro ni zdanění, které není v souladu s touto smlouvou, může nezávisle na opravných prostředcích, které poskytuje vnitrostátní zákonodárství těchto států, předložit svůj případ příslušnému úřadu smluvního státu, ve kterém má bydliště či sídlo.

2. Příslušný úřad se bude snažit, aby otázku upravil cestou přátelské dohody s příslušným úřadem druhého smluvního státu za účelem zamezení zdanění, které není ve shodě s touto smlouvou, jestliže námitka se mu bude zdát oprávněná a jestliže sám nebude s to najít uspokojivé řešení.

3. Příslušné úřady smluvních států se budou snažit vyřešit cestou přátelské dohody obtíže nebo pochybnosti, které mohou vzniknout při výkladu nebo aplikaci této smlouvy. Mohou se také vzájemně poradit za účelem vyloučení dvojího zdanění v případech, které nejsou upraveny touto smlouvou.

4. Příslušné úřady smluvních států mohou vejít v přímý styk za účelem dohody ve smyslu předchozích odstavců. Jestliže se jeví účelné, aby se za účelem dosažení dohody konala ústní výměna názorů, může se taková výměna konat v rámci komise složené ze zástupců příslušných úřadů smluvních států.

Článek 27

Výměna informací

1. Příslušné úřady smluvních států si budou vymeňovat informace nutné pro provádění této smlouvy a vnitrostátních zákonů smluvních států, týkajících se daní, na které se tato smlouva vztahuje, pokud zdanění, které upravují, se řídí touto smlouvou. Všechny informace takto vyměněné budou považovány za tajné a mohou být sděleny jen osobám nebo úřadům a soudům pověřeným vyměřováním, vybíráním, nebo vymáháním daní, které jsou předmětem této smlouvy, nebo trestním stíháním ve věci těchto daní.

2. Ustanovení odstavce 1 nebudou v žádném případě vykládána tak, že ukládají jednomu ze smluvních států povinnost:

- a) provést administrativní opatření, která by byla v rozporu s právními předpisy nebo správní praxí tohoto nebo druhého smluvního státu;
- b) poskytnout informace, které by nemohly být dosaženy na základě právních předpisů nebo normální administrativní praxe tohoto nebo druhého smluvního státu;
- c) poskytnout informace, které by odhalily živnostenské, podnikové, průmyslové, obchodní nebo profesionální tajemství nebo výrobní postup nebo informace, jejichž sdělení by bylo v rozporu s veřejným pořádkem (ordre public).

Článek 28

Diplomatictí a konzulární funkcionáři

Ustanovení této smlouvy se nedotýkají daňových výsad diplomatických a konzulárních funkcionářů podle obecných pravidel mezinárodního práva nebo podle ustanovení zvláštních dohod.

Článek 29

Teritoriální rozšíření

1. Tato smlouva může být rozšířena buď jako celek nebo s nutnými modifikacemi na okres Aland, také pokud jde o obecní daň. Takové rozšíření bude účinné od takového data a bude podrobeno takovým modifikacím a podmínkám, včetně podmínek, za nichž může být smlouva vypovězena, jak se upřesní a dohodne mezi smluvními státy v nótách, které budou vyměněny diplomatickou cestou.

2. Pokud se smluvní státy jinak nedohodnou, ukončí výpověď smlouvy jedním ze smluvních států podle článku 31 způsobem v tomto článku upraveným aplikací smlouvy na okres Aland také s ohledem na obecní daň.

Článek 30

Nabytí platnosti

1. Vlády smluvních států si vzájemně oznámí, že ústavní předpoklady pro nabytí platnosti smlouvy byly splněny.

2. Smlouva nabude platnosti 30 dní po datu pozdějšího oznámení zmíněného v odstavci 1 a její ustanovení budou poprvé účinná:

- a) pokud jde o daně vybírané u zdroje, na částky přijaté 1. ledna v kalendářním roce následujícím po roce, ve kterém smlouva nabude platnosti;
- b) pokud jde o jiné daně z příjmu a daně z majetku, na daně ukládané za daňový rok počínající 1. ledna kalendářního roku následujícího po roce, ve kterém smlouva nabyla platnosti, nebo později.

Článek 31

Výpověď

Tato smlouva zůstane v platnosti, dokud nebude jedním ze smluvních států vypovězena. Kterýkoli ze smluvních států může smlouvu vypovědět

výpovědí zaslanou diplomatickou cestou nejmeně 6 měsíců před koncem kteréhokoli kalendářního roku následujícího po období 5 roků ode dne, kterého smlouva nabyla platnosti. V takovém případě smlouva pozbude účinnosti:

- a) pokud jde o daně vybírané u zdroje, na částky přijaté 1. ledna kalendářního roku následujícího po roce, ve kterém byla dána výpověď, nebo později;
- b) pokud jde o jiné daně z příjmu a o daně z majetku, na daně ukládané za všechny daňové roky počínající 1. ledna kalendářního roku následujícího po roce, ve kterém byla dána výpověď, nebo později.

Na důkaz toho podepsaní, kteří k tomu byli řádně zmocněni, podepsali tuto smlouvu.

Dáno v Helsinkách dne 31. ledna 1975 ve dvou vyhotoveních v anglickém jazyce.

Za vládu

Československé socialistické republiky:

Ing. Bohuslav Černoupek v. r.

Za vládu

Finské republiky:

Ahti Karjalainen v. r.

Poznámka:

Výměnou dopisů mimořádného a zplnomocněného velvyslance Československé socialistické republiky ve Finské republice a ministra zahraničních věcí Finské republiky byla Smlouva podle svého článku 29 rozšířena na okres Åland ve Finské republice, pokud jde o obecní daň k datu, kdy Smlouva vstoupila v platnost, tj. dnem 24. července 1976.

135

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 26. října 1976

**o Konzulární úmluvě mezi Československou socialistickou republikou
a Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska**

Dne 3. dubna 1975 byla v Praze podepsána Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a

prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Londýně dne 14. září 1976.

Podle svého článku 49 vstoupila Úmluva v platnost dnem 14. října 1976.

České znění Úmluvy se vyhláší současně.

Ministr:

Ing. Chňoupek v. r.

KONZULÁRNÍ ÚMLUVA**mezi Československou socialistickou republikou a Spojeným královstvím Velké Británie
a Severního Irska**

Prezident Československé socialistické republiky a Její Veličenstvo královna Spojeného království Velké Británie a Severního Irska a Jejich ostatních držav a území, hlava Společenství

vedení přáním dále upevnit přátelské vztahy mezi oběma státy,

přejíce si upravit své konzulární styky a tím způsobem usnadnit ochranu zájmů svých států, jakož i práv a zájmů svých občanů,

rozhodli se uzavřít konzulární úmluvu a jmenovali k tomuto účelu svými zmocněnci:

Prezident Československé socialistické republiky:

Dr. Miloslava Růžka, náměstka ministra zahraničních věcí Československé socialistické republiky

Její Veličenstvo královna Spojeného království Velké Británie a Severního Irska a Jejich ostatních držav a území, hlava Společenství (dále nazývaná „Její Britské Veličenstvo“):

Za Spojené království Velké Británie a Severního Irska:

Stihodného barona Goronwy-Robertse z Caernarvonu a Ogweny, parlamentního státního podtajemníka pro záležitosti zahraničí a Společenství,

kterí si vyměnili své plné moci, jež shledali v dobré a náležité formě a dohodli se na těchto ustanoveních:

ČÁST I

Vymezení pojmů

Článek 1

Pro účely této Úmluvy:

1. „konzulární úřad“ je generální konzulát, konzulát, vicekonzulát nebo konzulární jednatelství;
2. „konzulární obvod“ je území určené konzulárnímu úřadu k výkonu konzulárních funkcí;
3. „konzulární úředník“ je každá osoba, včetně vedoucího konzulárního úřadu, jmenovaná do této funkce v souladu s ustanoveními této Úmluvy a pověřená výkonem konzulárních funkcí;

4. „konzulární zaměstnanec“ je každá osoba zaměstnaná vysílajícím státem na konzulárním úřadě, která vykonává:

- a) administrativní a technické služby nebo
- b) jiné služby pro konzulární úřad

a jež byla jako taková oznámena přijímajícímu státu v souladu s článkem 5;

5. „konzulární archiv“ zahrnuje veškerou úřední korespondenci, dokumenty a kancelářské vybavení určené pro úřední použití, spolu s veškerým nábytkem určeným k jejich ochraně a uložení;

6. „loď vysílajícího státu“ je jakákoliv loď, registrovaná v přístavu vysílajícího státu; tento pojem však nezahrnuje žádnou válečnou loď.

ČÁST II

Zřizování konzulárních úřadů a jmenování konzulárních úředníků a konzulárních zaměstnanců

Článek 2

1. Konzulární úřad může být zřízen vysílajícím státem na území přijímajícího státu pouze s jeho souhlasem.

2. Sídlo a klasifikace konzulárního úřadu a hranice konzulárního obvodu se určují dohodou mezi vysílajícím a přijímajícím státem.

Článek 3

1. Vysílající stát předem požádá diplomatickou cestou o souhlas přijímajícího státu se jmenováním vedoucího konzulárního úřadu.

2. Po obdržení tohoto souhlasu diplomatická mise vysílajícího státu předá ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu konzulský patent nebo jiný dokument o jmenování. V patentu nebo jiném dokumentu se uvede plné jméno vedoucího konzulárního úřadu, jeho státní příslušnost, třída, hranice konzulárního obvodu, v němž bude vykonávat své funkce, a sídlo konzulárního úřadu.

3. Po předání patentu nebo jiného dokumentu o jmenování vedoucího konzulárního úřadu přijímající stát udělí co možno nejdříve a bezplatně exequatur nebo jiné přivolení.

4. Vedoucí konzulárního úřadu se může ujmout výkonu svých funkcí, jakmile mu přijímající stát udělil exequatur nebo jiné přivolení.

Článek 4

1. Vysílající stát oznámí předem písemně diplomatickou cestou ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu plné jméno, státní příslušnost a hodnost konzulárního úředníka, který není vedoucím úřadu, jmenovaného na konzulární úřad.

2. Přijímající stát mu udělí příslušný dokument potvrzující jeho právo vykonávat konzulární funkce v přijímajícím státě.

Článek 5

Vysílající stát předem oznámí písemně diplomatickou cestou ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu plné jméno, státní příslušnost a funkci konzulárního zaměstnance jmenovaného na konzulární úřad.

Článek 6

1. Konzulárním úředníkem může být pouze státní příslušník vysílajícího státu a nikoliv státní příslušník přijímajícího státu nebo osoba, jež má v přijímajícím státě trvalé bydliště.

2. Konzulárním zaměstnancem může být státní příslušník vysílajícího státu, státní příslušník přijímajícího státu nebo státní příslušník třetího státu.

Článek 7

Předchozího souhlasu přijímajícího státu bude zapotřebí v následujících případech:

1. jakékoliv jmenování státního příslušníka vysílajícího státu, jestliže tato osoba již obdržela povolení ke vstupu nebo k pobytu v přijímajícím státě za jinými účely; toto omezení se však nebude vztahovat na osobu, která je již členem personálu konzulárního úřadu nebo diplomatické mise vysílajícího státu v přijímajícím státě;

2. jmenování státního příslušníka přijímajícího státu nebo osoby, jež má stále bydliště v přijímajícím státě, nebo státního příslušníka třetího státu konzulárním zaměstnancem.

Článek 8

Přijímající stát může kdykoliv, aniž musí své rozhodnutí zdůvodnit, oznámit vysílajícímu státu diplomatickou cestou, že konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec je nepřijatelný. Vysílající stát v takovém případě odvolá tuto osobu nebo ukončí její činnost na konzulárním úřadě. Jestliže vysílající stát opomene v přiměřené době vyhovět této povinnosti, přijímající stát může v případě vedoucího konzulárního úřadu odvolat exequatur nebo jiné přivolení, v případě jiného konzulárního úředníka nebo konzulárního zaměstnance odmítnout uznávat tuto osobu za konzulárního úředníka nebo zaměstnance.

Článek 9

Přijímající stát poskytne konzulárnímu úředníkoví ochranu a učiní nezbytná opatření pro to, aby mohl vykonávat své funkce a aby mu byla přiznána práva, výsady a imunity, které mu náleží podle této úmluvy a právních předpisů přijímajícího státu.

Článek 10

1. V případě, že vedoucí konzulárního úřadu nemůže z jakéhokoliv důvodu vykonávat své funkce nebo místo vedoucího konzulárního úřadu je dočasně uprázdněno, vysílající stát může pověřit některého konzulárního úředníka ze stejného konzulárního úřadu nebo z jiného konzulárního úřadu v přijímajícím státě nebo člena diplomatického personálu své diplomatické mise v tomto státě, aby prozatímně vedl konzulární úřad. Plné jméno této osoby bude co nejdříve sděleno ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu.

2. Konzulární úředník pověřený dočasným vedením konzulárního úřadu je oprávněn vykonávat funkce vedoucího konzulárního úřadu, jehož místo zastává. Vztahují se na něho stejné povinnosti a budou mu poskytnuta stejná práva, výsady a imunity, jako kdyby byl jmenován v souladu s článkem 3.

3. Aniž by bylo dotčeno ustanovení článku 40, odst. 7, jmenování člena diplomatického personálu diplomatické mise vysílajícího státu na konzulární úřad v souladu s odst. 1 tohoto článku se nedotýká výsad a imunit, jež jsou mu přiznány na základě jeho diplomatického statutu.

Článek 11

1. Členům diplomatického personálu diplomatické mise vysílajícího státu v přijímajícím státě, kteří byli pověřeni výkonem konzulárních funkcí na této misi a jejichž jména byla sdělena ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu, se přiznávají stejná práva a ukládají stejné povinnosti jako konzulárním úředníkům podle této úmluvy.

2. Bez újmy ustanovení článku 40, odst. 7, výkon konzulárních funkcí osobami, na něž se vztahuje odst. 1 tohoto článku, se nedotýká výsad a imunit přiznaných jim na základě jejich diplomatického statutu.

Článek 12

1. Vysílající stát může v mezích, ve kterých to právní předpisy přijímajícího státu připouštějí, nabývat do vlastnictví, užívat nebo najímat v jakémkoliv formě stanovené těmito právními předpisy pozemky, budovy nebo části budov pro potřeby konzulárního úřadu nebo ubytování konzulárního úředníka nebo konzulárního zaměstnance za předpokladu, že tento je státním příslušníkem vysílajícího státu. Přijímající stát poskytne v případě potřeby vysílajícímu státu pomoc při získání pozemků, budov nebo částí budov pro tyto účely.

2. Ustanovení odstavce 1 tohoto článku nevyjímá vysílající stát z povinnosti dodržovat předpisy o výstavbě a územním plánování nebo jiná omezení vztahující se na oblast, ve které jsou tyto pozemky, budovy nebo části budov nacházejí.

ČÁST III

Výsady a imunity

Článek 13

1. Znak nebo konzulární štít vysílajícího státu spolu s příslušným označením konzulárního úřadu v jazyce tohoto státu a v jazyce přijímajícího státu může být umístěn na budově, ve které sídlí konzulární úřad a rovněž může být umístěn na vchodu nebo u vchodu do konzulárního úřadu.

2. Vlajka vysílajícího státu a jeho konzulární vlajka může být vyvěšena na konzulárním úřadě a na rezidenci vedoucího konzulárního úřadu.

3. Vlajka vysílajícího státu může být též umístěna na dopravních prostředcích vedoucího konzulárního úřadu, jež používá při výkonu svých úředních funkcí.

Článek 14

1. Pozemky, budovy nebo části budov, používané výlučně pro účely konzulárního úřadu, jsou nedotknutelné. Bezpečnostní ani jiné orgány přijímajícího státu nevstoupí na tyto pozemky, do těchto budov nebo částí budov bez souhlasu vedoucího konzulárního úřadu nebo vedoucího diplomatické mise vysílajícího státu nebo osoby jmenované jedním z nich.

2. Ustanovení uvedená v odstavci 1 tohoto článku se vztahují také na obydlí konzulárního úředníka.

3. Ustanovení odstavců 1 a 2 tohoto článku nebudou vykládána tak, aby vysílající stát byl vyjmut z povinnosti dodržovat právní předpisy o územním plánování nebo výstavbě, uvedené v odstavci 2 článku 12.

Článek 15

1. Konzulární archivy a dokumenty jsou vždy a všude nedotknutelné.

2. V úředních archivech nesmějí být uchovávány listiny nebo předměty neúřední povahy.

Článek 16

1. a) Konzulární úřad má právo na spojení s vládou vysílajícího státu, s diplomatickou misí nebo s jinými konzulárními úřady vysílajícího státu v přijímajícím státě nebo ve třetím státě. K tomuto účelu konzulární úřad může použít všech veřejných spojovacích prostředků, jakož i diplomatických a konzulárních kurýrů a diplomatických a konzulárních zavazadel a může používat šifer.

b) Při použití veřejných spojovacích prostředků budou v případě konzulárního úřadu používány stejné sazby jako v případě diplomatické mise.

2. Úřadní korespondence konzulárního úřadu bez ohledu na to, jakými spojovacími prostředky je

použito, a zavazadla, uvedená pod písm. a) odstavce 1 tohoto článku jsou nedotknutelná za předpokladu, že jsou opatřena zřetelným vnějším označením své úřední povahy; orgány přijímajícího státu je nemohou ani otevřít ani zadržet. Tato zavazadla mohou obsahovat pouze úřední korespondenci a předměty určené výlučně pro úřední potřebu.

3. Osobám pověřeným přepravou konzulárních zavazadel poskytuje přijímající stát stejná práva, výsady a imunity jako diplomatickým kurýrům vysílajícího státu.

4. Konzulární zavazadla mohou být svěřena kapitánu lodi nebo civilního letadla, které má přistát na povoleném vstupním místě přijímajícího státu. V žádném takovém případě nebude kapitán považován za konzulárního kurýra; bude však vybaven úřední listinou označující počet zavazadel, jež mu byla svěřena. Po projednání s příslušnými orgány přijímajícího státu může konzulární úřad pověřit některého konzulárního úředníka nebo konzulárního zaměstnance, aby převzal uvedené zavazadlo přímo a volně od kapitána lodi nebo letadla nebo mu je předal.

Článek 17

1. a) Konzulární úředník nepodléhá trestní jurisdikci přijímajícího státu. Je rovněž vyňat z občanskoprávní a správní jurisdikce s výjimkou případů, uvedených v odstavci 7 článku 40 této Úmluvy a pod písmenem a), b) a c) odstavce 1 a v odstavci 3 článku 31 Vídeňské úmluvy o diplomatických stycích, podepsané dne 18. dubna 1961. Osoba tohoto úředníka je nedotknutelná.
- b) Ustanovení uvedená pod písmenem a) tohoto odstavce se vztahují také na rodinné příslušníky konzulárního úředníka, kteří s ním žijí ve společné domácnosti, v každém případě za předpokladu, že dotyčná osoba není státním příslušníkem přijímajícího státu nebo v něm nemá trvalé bydliště.
2. a) Konzulární zaměstnanec, pokud není státním příslušníkem přijímajícího státu, nebo pokud nemá v tomto státě trvalé bydliště, nepodléhá trestní jurisdikci přijímajícího státu. Občanskoprávní a správní jurisdikci tohoto státu nepodléhá pouze pokud jde o úkony prováděné v rámci jeho úřední činnosti.
- b) Ustanovení první věty písm. a) tohoto odstavce se rovněž vztahují na rodinné příslušníky konzulárního zaměstnance ve smyslu definice v pododst. a) odst. 4) čl. 1, kteří s ním žijí ve společné domácnosti, a to v každém případě za předpokladu, že dotyčná osoba není rovněž státním příslušníkem přijímajícího státu ani v něm nemá trvalé bydliště.

Článek 18

1. V případě, že konzulární zaměstnanec, na kterého se nevztahuje ustanovení čl. 17, odst. 2, písm. a), bude zadržen nebo zatčen nebo proti němu bude zahájeno trestní řízení, přijímající stát o tom bude neprodleně informovat příslušného konzulárního úředníka.

2. Ustanovení odstavce 1 tohoto článku se rovněž vztahuje na rodinného příslušníka konzulárního úředníka žijícího s ním ve společné domácnosti anebo na rodinného příslušníka konzulárního zaměstnance žijícího s ním ve společné domácnosti, který je státním příslušníkem přijímajícího státu nebo v něm má trvalé bydliště, a který proto nepožívá imunity a nedotknutelnosti podle čl. 17.

Článek 19

1. Konzulární úředník a konzulární zaměstnanec, jak je definován v pododstavci a), odst. 4 článku 1, pokud není státním příslušníkem přijímajícího státu nebo v něm nemá trvalé bydliště, bude oprávněn odmítnout vypovídat jako svědek.

2. Konzulární zaměstnanec, jak je definován v pododstavci a), odst. 4 článku 1, na něhož se nevztahují ustanovení odstavce 1 tohoto článku, nebo konzulární zaměstnanec, jak je definován v pododstavci b), odst. 4 článku 1, bude oprávněn odmítnout vypovídat jako svědek ve věcech spojených s výkonem jeho úředních funkcí nebo předkládat úřední dokumenty či předměty.

3. V případě, kdy se vysílající stát vzdá imunity podle článku 20, aby osoba, na niž se vztahují ustanovení odstavce 1 nebo odstavce 2 tohoto článku mohla v zájmu spravedlnosti vypovídat jako svědek:

- a) nesmí být použito žádného donucovacího nebo administrativního opatření, jež by dotyčnou osobu přimělo vypovídat jako svědek nebo dovést se za tím účelem k soudu a nebude proti ní použito žádného trestu, pokud jako svědek vypovídat nebude nebo se nedostaví k soudu;
- b) budou podniknuty veškeré rozumné kroky, aby se zabránilo vměšování do výkonu činnosti konzulárního úřadu; je-li touto osobou konzulární úředník, může být takové svědectví na požádání vedoucího konzulárního úřadu učiněno v případě, kdy je to možné a přípustné, ústně anebo písemně na konzulárním úřadě nebo v obydlí konzulárního úředníka.

4. Ustanovení odstavce 1 a pododstavce a) odstavce 3 tohoto článku se vztahují rovněž na rodinné příslušníky konzulárního úředníka nebo konzulárního zaměstnance, kteří s ním žijí ve společné domácnosti, v každém případě za předpokladu, že taková osoba není státním příslušníkem přijímajícího státu ani nemá na území tohoto státu trvalé bydliště.

5. Ustanovení předchozích odstavců tohoto

článku se vztahují na řízení před soudními a správními orgány přijímajícího státu.

Článek 20

1. Vysílající stát se může vzdát kterékoli z výsad a imunit uvedených v článcích 17 a 19.

2. Vzdání se výsad a imunit s výjimkou ustanovení odstavce 3 tohoto článku musí být ve všech případech výslovné a musí být sděleno přijímajícímu státu písemně.

3. Jestliže podá návrh na zahájení řízení osoba, požívající vynětí z jurisdikce podle článku 17, nemůže se dovolávat tohoto vynětí, pokud jde o žaloby, související přímo s žalobním návrhem jí podaným.

4. Vzdát se vynětí z jurisdikce ve věcech občanskoprávních nebo správních neznamená vzdát se tím též imunity, pokud jde o exekuční výkon rozhodnutí; této imunity je nutno vzdát se zvlášť.

Článek 21

1. Konzulární úředník je vyňat v přijímajícím státě z povinnosti služby v ozbrojených silách a je osvobozen od povinné veřejné služby jakéhokoli druhu.

2. Ustanovení odstavce 1 tohoto článku se též vztahují na konzulární zaměstnance a rodinné příslušníky konzulárních úředníků a konzulárních zaměstnanců, kteří s nimi žijí ve společné domácnosti, v každém případě za předpokladu, že dotčená osoba není státním příslušníkem přijímajícího státu.

Článek 22

1. Konzulární úředník, jakož i konzulární zaměstnanec, který nemá trvalé bydliště na území přijímajícího státu, je osvobozen od všech povinností, které stanoví právní předpisy přijímajícího státu pokud jde o registraci cizinců a povolení k pobytu.

2. Ustanovení odstavce 1 tohoto článku se vztahují také na rodinné příslušníky konzulárního úředníka nebo konzulárního zaměstnance, kteří s ním žijí ve společné domácnosti, vždy za předpokladu, že taková osoba nemá trvalé bydliště na území přijímajícího státu.

Článek 23

Dítě konzulárního úředníka, stejně jako dítě konzulárního zaměstnance, za předpokladu, že je tato osoba státním příslušníkem vysílajícího státu a nemá trvalé bydliště v přijímajícím státě, nezíská státní příslušnost přijímajícího státu pouze v důsledku toho, že se narodí na jeho území v době přidělení konzulárního úředníka nebo zaměstnance v tomto státě.

Článek 24

1. Žádné daně nebo jiné podobné poplatky jaké-

hokoli druhu nebudou vyměřeny nebo vybírány přijímajícím státem:

a) z pozemků, budov nebo částí budov užívaných výlučně pro konzulární účely, včetně ubytování konzulárního úředníka nebo zaměstnance, za předpokladu, že tyto nemovitosti jsou ve vlastnictví vysílajícího státu nebo najaty jeho jménem nebo jsou ve vlastnictví nebo najaty fyzickou nebo právnickou osobou jednající jménem tohoto státu;

b) z převodů nebo dokumentů týkajících se získání nemovitého majetku vysílajícím státem výlučně pro konzulární účely, jak je blíže stanoveno pod písm. a) tohoto odstavce.

2. Osvobození uvedené v odstavci 1 písm. a) tohoto článku se nevztahují na poplatky za poskytování služeb.

Článek 25

Přijímající stát nebude vyměřovat nebo vybírat žádnou daň nebo jiné podobné poplatky jakéhokoli druhu z nabytí, vlastnictví, držení nebo užívání movitého majetku vysílajícím státem pro konzulární účely, jejichž placení by jinak vysílající stát nebo právnická nebo fyzická osoba jednající jeho jménem podléhaly podle právních předpisů přijímajícího státu.

Článek 26

Konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec, pokud není státním příslušníkem přijímajícího státu, je osvobozen v přijímajícím státě od všech daní nebo jiných podobných poplatků jakéhokoli druhu, jež přijímající stát vyměřuje nebo vybírá z úředních příjmů, mezd nebo důchodů, které do- stává za výkon své funkce.

Článek 27

1. S výhradou ustanovení odstavce 2 tohoto článku konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec, není-li státním příslušníkem přijímajícího státu a nezabývá-li se v přijímajícím státě soukromou výdělečnou činností a za předpokladu, že je stálým zaměstnancem vysílajícího státu, je osobně osvobozen od všech daní nebo jiných podobných poplatků jakéhokoli druhu, jež přijímající stát ukládá nebo vybírá a jež by jinak podle právních předpisů přijímajícího státu byl povinen platit.

2. Ustanovení odstavce 1 tohoto článku se však nevztahuje:

a) na daně z nabytí, vlastnictví, užívání nemovitého majetku nebo nakládání s ním na území přijímajícího státu;

b) bez újmy ustanovení článku 26 na daně z příjmu pocházejícího z jiných zdrojů nebo ze zvýšení kapitálu na území přijímajícího státu;

c) na daně z převodů nebo dokumentů, které se jich týkají, včetně kolkových poplatků zavazovaných nebo vybíraných z této souvislosti;

- d) na pozůstalostní nebo dědické poplatky, aniž by bylo dotčeno ustanovení článku 28.

Článek 28

Jestliže konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec nebo jeho rodinný příslušník žijící s ním ve společné domácnosti zemře a zanechá movitý majetek v přijímajícím státě, přijímající stát nebude vybírat daň nebo jiné podobné poplatky jakéhokoli druhu z tohoto majetku za předpokladu, že tato osoba nebyla státním příslušníkem přijímajícího státu a že tento majetek byl na území přijímajícího státu pouze v důsledku pobytu zůstavitele v tomto státě jakožto konzulárního úředníka nebo konzulárního zaměstnance anebo rodinného příslušníka takového úředníka nebo zaměstnance.

Článek 29

1. Všechny předměty, včetně motorových vozidel, dovezené pro úřední potřebu konzulárního úřadu, budou osvobozeny od celních dávek a jiných daní a poplatků jakéhokoli druhu, vybíraných při dovozu nebo z důvodu dovozu, a to ve stejném rozsahu, jako by byly dovezeny pro úřední potřeby diplomatické mise vysílajícího státu v přijímajícím státě.

2. a) Konzulárnímu úředníku nebo konzulárnímu zaměstnanci, pokud není státním příslušníkem přijímajícího státu a pokud nevykonává soukromé výdělečné povolání na území přijímajícího státu, a za předpokladu, že je stálým zaměstnancem vysílajícího státu, bude poskytnuto osvobození od celních dávek a jiných daní nebo poplatků jakéhokoli druhu, pokud jde o předměty dovezené k jeho osobní potřebě, včetně motorových vozidel, a to ve stejném rozsahu, jako členům odpovídající kategorie personálu diplomatické mise vysílajícího státu.

- b) Ustanovení písmene a) tohoto odstavce se vztahuje také na rodinné příslušníky konzulárního úředníka nebo konzulárního zaměstnance žijící s ním ve společné domácnosti za předpokladu, že tato osoba není státním příslušníkem přijímajícího státu a nevykonává v tomto státě soukromé výdělečné povolání.

3. Pro účely odstavce 2 tohoto článku výraz „člen odpovídající kategorie personálu diplomatické mise“ znamená, pokud jde o konzulární úředníky, členy diplomatického personálu a pokud jde o konzulární zaměstnance, členy administrativního a technického personálu.

4. Osobní zavazadlo, s nímž cestuje konzulární úředník nebo jeho rodinný příslušník, který s ním žije ve společné domácnosti, je vyňato z celní prohlídky ve stejném rozsahu jako osobní zavazadlo diplomatického zástupce.

Článek 30

S výhradou právních předpisů přijímajícího státu o oblastech, do nichž je přístup zakázán nebo upraven z důvodů státní bezpečnosti, konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec, jakož i jeho rodinní příslušníci žijící s ním ve společné domácnosti, mohou v tomto státě volně cestovat.

Ustanovení tohoto článku se nedotýká náležitostí stanovených právními předpisy přijímajícího státu pro udělování víz nebo jiných cestovních dokladů.

Článek 31

Všechny osoby, kterým tato Úmluva poskytuje výsady a imunity, jsou povinny dodržovat bez újmy na těchto výsadách a imunitách právní předpisy přijímajícího státu, včetně dopravních předpisů a předpisů o pojištění motorových vozidel.

ČÁST IV

Konzulární funkce

Článek 32

1. Konzulární úředník je oprávněn vykonávat funkce uvedené v této části. Navíc může vykonávat další konzulární funkce, za předpokladu, že nejsou v rozporu s právními předpisy přijímajícího státu.

2. V souvislosti s výkonem svých funkcí konzulární úředník má právo obracet se na:

- a) příslušné místní orgány ve svém konzulárním obvodu;
- b) ústřední orgány přijímajícího státu v míře, v jaké to připouští právní předpisy a zvyklosti tohoto státu.

3. Konzulární úředník je oprávněn vykonávat konzulární funkce pouze ve svém vlastním konzulárním obvodu. Mimo tento obvod může vykonávat konzulární funkce pouze se souhlasem přijímajícího státu.

4. Po uvědomění přijímajícího státu je konzulární úředník oprávněn vykonávat konzulární funkce za třetí stát za předpokladu, že přijímající stát proti tomu nevznesl námitek.

5. Po uvědomění přijímajícího státu může konzulární úředník působit jako zástupce vysílajícího státu v mezinárodní organizaci. V této funkci má právo používat jakékoli výhody, výsady a imunity, jež jsou takovému zástupci poskytovány mezinárodním právem.

Článek 33

Konzulární úředník má právo vybírat v přijímajícím státě poplatky a sazby předepsané podle právních předpisů vysílajícího státu za výkon konzulárních služeb.

Článek 34

Konzulární úředník je oprávněn

1. chránit práva a podporovat zájmy vysílajícího státu a jeho státních příslušníků; pro účely této Úmluvy pojem „státní příslušník“ znamená jakoukoliv osobu, kterou vysílající stát uznává za svého státního příslušníka, a pokud to dovoluje souvislost, též jakoukoli právnickou osobu;
2. podporovat rozvoj obchodních, hospodářských, kulturních a vědeckých styků mezi vysílajícím státem a přijímajícím státem a jinak přispívat k rozvoji přátelských vztahů mezi nimi;
3. sledovat všemi zákonnými prostředky podmínky a vývoj obchodního, hospodářského, kulturního a vědeckého života přijímajícího státu, podávat o něm zprávy vládě vysílajícího státu a poskytovat informace zainteresovaným osobám.

Článek 35

1. Konzulární úředník je oprávněn:

- a) přijímat taková prohlášení, jaká podle právních předpisů vysílajícího státu mají být učiněna v otázkách státního občanství;
- b) vést evidenci státních příslušníků vysílajícího státu;
- c) vést záznamy nebo přijímat sdělení o narození nebo úmrtí státního příslušníka vysílajícího státu;
- d) vést záznamy o sňatcích, uzavřených před úřady přijímajícího státu, nebo o rozvodech povolených úřady tohoto státu za předpokladu, že alespoň jedna z oddáváných nebo rozváděných osob je státním příslušníkem vysílajícího státu;
- e) oddávat za předpokladu, že obě osoby uzavírající sňatek jsou státními příslušníky vysílajícího státu a uzavření takového sňatku není podle právního řádu přijímajícího státu nepřipustné;
- f) přijímat prohlášení týkající se rodinného stavu státních příslušníků vysílajícího státu v souladu s právními předpisy tohoto státu.

2. Nic z ustanovení odstavce 1 písm. c), d) nebo e) tohoto článku nezbavuje žádnou soukromou osobu povinnosti, jež právní předpisy přijímajícího státu předepisují pokud jde o hlášení nebo registraci u příslušných orgánů tohoto státu v kterékoliv záležitosti uvedené v těchto ustanoveních.

Článek 36

Konzulární úředník je oprávněn vydávat, rušit, obnovovat, upravovat a prodlužovat platnost pasů, vstupních, výstupních a tranzitních víz a dalších podobných dokumentů.

Článek 37

1. Konzulární úředník je oprávněn:

- a) sestavovat, ověřovat, potvrzovat, legalizovat nebo provádět jiné úkony, které jsou nezbytné pro platnost právních úkonů a listin právní povahy nebo jejich kopie pro potřebu osoby jakékoli státní příslušnosti pro použití ve vysílajícím státě nebo podle právních předpisů tohoto státu nebo státního příslušníka vysílajícího státu pro použití mimo tento stát;
- b) překládat listiny a ověřovat správnost překladu.

2. V případech, kdy listiny uvedené v odstavci 1 tohoto článku jsou třeba pro použití v přijímajícím státě, orgány přijímajícího státu jsou povinny uznávat jejich platnost pouze v tom rozsahu, jaký odpovídá právním předpisům tohoto státu.

3. Při výkonu práv poskytnutých tímto článkem konzulární úředník postupuje v souladu s právními předpisy přijímajícího státu.

Článek 38

Konzulární úředník je oprávněn v souladu s právními předpisy přijímajícího státu zastupovat osobně nebo prostřednictvím zmocněného zástupce státního příslušníka vysílajícího státu před orgány přijímajícího státu, jestliže tento státní příslušník se nemůže z důvodu nepřítomnosti nebo z jiných vážných důvodů závčas ujmout hájení svých práv a zájmů. Zastupování trvá tak dlouho, dokud tento státní příslušník neustanoví svého zástupce nebo se sám neujme hájení svých práv a zájmů. Konzulární úředník rovněž může navrhnout příslušnému orgánu, aby projednávání věci bylo odloženo do té doby, než státní příslušník bude informován a bude mít možnost být přítomen nebo zastoupen.

Článek 39

Když se příslušné orgány přijímajícího státu dozvědí, že na jeho území zemřel státní příslušník vysílajícího státu, bez odkladu o tom vyrozumí příslušného konzulárního úředníka a zašlou mu opis úmrtního listu nebo jiného dokladu osvědčujícího úmrtí.

Článek 40

1. a) Když se příslušné orgány přijímajícího státu dozvědí, že na území tohoto státu je pozůstalost po zemřelé osobě jakékoli státní příslušnosti vůči níž konzulární úředník může být oprávněn zastupovat zájmy podle odstavce 3 tohoto článku nebo po státním příslušníkovi vysílajícího státu kdy v přijímajícím státě není nikdo (s výjimkou orgánů přijímajícího státu), kdo by byl oprávněn uplatnit nárok na správu pozůstalosti, ani zde není zástupce takové osoby, tyto orgány o tom vyrozumějí příslušného konzulárního úředníka vysílajícího státu.

- b) Obdobně konzulární úředník vyrozumí příslušné orgány přijímajícího státu, jestliže se o tom dozví jinou cestou.

2. Jestliže zůstavitel, který byl státním příslušníkem vysílajícího státu, zanechá majetek v přijímajícím státě, konzulární úředník je oprávněn učinit sám nebo prostřednictvím oprávněného zástupce opatření:

- a) k ochraně a zajištění pozůstalosti,
- b) k zajištění plné správy pozůstalosti.

3. V případě, že státní příslušník vysílajícího státu má nárok na majetek zanechaný v přijímajícím státě zůstavitelem bez rozdílu státní příslušnosti nebo tento nárok uplatňuje a není v přijímajícím státě přítomen nebo není jinak v tomto státě zastoupen, konzulární úředník je též oprávněn zastupovat zájmy tohoto státního příslušníka ve stejném rozsahu, jako kdyby tento státní příslušník předal konzulárnímu úředníkovi platnou plnou moc.

4. Rozumí se, že

- a) konzulární úředník může učinit opatření v souladu s odstavci 2 a 3 tohoto článku pouze v případě, kdy taková opatření nejsou učiněna osobou, mající stejná nebo větší práva nebo jejím zástupcem;
- b) jestliže podle právních předpisů přijímajícího státu je k učinění opatření podle odst. 2 a 3 tohoto článku nezbytné povolení k zastupování nebo rozhodnutí soudu, jakékoli takové povolení nebo rozhodnutí bude konzulárnímu úředníkovi vydáno na jeho žádost tak, jako by bylo vydáno řádně zmocněnému zástupci státního příslušníka, jehož zájmy konzulární úředník zastupuje. Kde podle právních předpisů přijímajícího státu povolení k zastupování nebo soudní příkaz mohou být vystaveny pouze pro tohoto státního příslušníka, konzulární úředník i v tomto případě může jednat na základě tohoto povolení nebo příkazu tak, jak je stanoveno v odst. 2 nebo 3 tohoto článku.

5. Konzulární úředník může jménem státního příslušníka vysílajícího státu, který není přítomen v přijímajícím státě, přijmout od justičního orgánu, instituce nebo osoby peníze nebo jiný majetek, včetně podílu na pozůstalosti, platů učiněných podle zákona o úrazovém pojištění pracujících a výplat z pojistek životního pojištění, na který má uvedený státní příslušník nárok v důsledku smrti kterékoliv osoby. Justiční orgán, instituce nebo osoba, o kterou se jedná, může požadovat, aby konzulární úředník splnil podmínky, jež určila, pokud jde o:

- a) předložení plné moci nebo jiného zmocnění od dotyčného státního příslušníka,
- b) předložení vhodného důkazu o přijetí těchto peněz nebo majetku dotyčným státním příslušníkem,
- c) vrácení peněz nebo majetku, pokud není takový důkaz předložen.

- 6. a) Jestliže státní příslušník vysílajícího státu zemře v době svého pobytu na území přijímajícího státu a nemá v tomto státě trvalé bydliště, konzulární úředník může vzít okamžitě do opatrování peníze a věci, které měl zemřelý státní příslušník u sebe za účelem jejich ochrany.

- b) Konzulární úředník je oprávněn podržet u sebe k dalšímu opatření v souladu s příslušnými předpisy o dědictví ty předměty, které zemřelý státní příslušník měl u sebe pro svou osobní potřebu, avšak jakékoliv právo podržet peníze nebo jiný majetek podléhá ustanovením odstavců 2, 3 a 4 tohoto článku, s výjimkou případů, kdy právní předpisy přijímajícího státu stanoví jinak.

7. Jestliže konzulární úředník vykonává práva poskytovaná podle tohoto článku týkající se dědictví, podléhá v tomto rozsahu, bez ohledu na ustanovení článků 17 a 19, občanskoprávní jurisdikci soudů přijímajícího státu.

Článek 41

1. Konzulární úředník je oprávněn navrhnout soudnímu nebo správnímu orgánu přijímajícího státu osoby způsobilé vykonávat funkci poručníka nebo opatrovníka, pokud jde o státního příslušníka vysílajícího státu nebo pokud jde o majetek takového státního příslušníka v každém případě, kdy tento majetek je ponechán bez dozoru.

2. Jestliže tento orgán považuje navrženou osobu z jakéhokoli důvodu za nepřijatelnou, konzulární úředník může navrhnout jinou osobu.

Článek 42

1. Příslušné orgány přijímajícího státu vyrozumějí konzulární úřad vysílajícího státu v každém případě, když státní příslušník vysílajícího státu byl vzat do vazby nebo když jeho osobní svoboda byla jinak omezena. Vyrozměnění musí být provedeno co nejrychleji, v každém případě ve lhůtě 3 dnů od doby, kdy byl vzat do vazby anebo kdy byla jeho osobní svoboda jinak omezena.

2. Konzulární úředník vysílajícího státu, za předpokladu, že dodrží podmínky stanovené pro tento účel právním řádem přijímajícího státu, je oprávněn přijímat písemnosti a udržovat jiné spojení se státním příslušníkem, který byl takto vzat do vazby nebo jehož osobní svoboda byla jinak omezena, jakož i činit jiná opatření potřebná k poskytnutí právní pomoci a právního zastoupení tomuto státnímu příslušníkovi.

3. Konzulární úředník, za předpokladu, že dodrží podmínky stanovené pro tento účel právním řádem přijímajícího státu, je obdobně oprávněn navštěvovat státního příslušníka, hovořit s ním a udržovat s ním styk. Návštěvy budou povoleny co nejdříve, v každém případě nejpozději do 4 dnů od

doby, kdy byl vzat do vazby anebo kdy byla jeho osobní svoboda jinak omezena.

4. a) V případě trestního řízení proti státnímu příslušníkovi vysílajícího státu, konzulární úředník bude na žádost informován o obviněních vznesených proti tomuto státnímu příslušníkovi.

b) Konzulární úředník vysílajícího státu bude v souladu s právními předpisy přijímacího státu oprávněn být přítomen soudnímu řízení se státním příslušníkem vysílajícího státu, k němuž dojde v přijímajícím státě.

5. V každém případě, kdy státní příslušník vysílajícího státu byl odsouzen a je ve výkonu trestu odnětí svobody v přijímajícím státě, konzulární úředník, za předpokladu, že dodrží podmínky stanovené pro tento účel právním řádem přijímacího státu, má právo navštívit jej, hovořit s ním a udržovat s ním styk. Konzulárnímu úředníkovi bude umožněno navštěvovat státního příslušníka nejméně jednou do měsíce.

6. Státní příslušník, na kterého se vztahují ustanovení tohoto článku, může od konzulárního úředníka přijímat balíčky obsahující potraviny, šatstvo, četbu a psací prostředky v rozsahu, v jakém to připouští předpisy platné pro zařízení, ve kterém je držen.

7. Příslušné orgány přijímacího státu neprodleně vyrozumějí státního příslušníka, o kterého se jedná, o jeho právech přijímat návštěvy a udržovat styk, poskytnutých tímto článkem.

Článek 43

1. Konzulární úředník je oprávněn poskytnout veškerou pomoc a podporu lodi vysílajícího státu, která připlula do přístavu nebo jiného kotviště v hranicích konzulárního obvodu.

2. Konzulární úředník může vejít ve styk s lodí a vstoupit na palubu, jakmile lodi bylo povoleno navázat styk s pobřežím.

3. Kapitán lodi a členové posádky mohou vejít ve styk s konzulárním úředníkem. Mohou také, v souladu s právními předpisy přijímacího státu, týkajícími se přístavní oblasti a přístupu cizinců, navštívit konzulární úřad.

4. Konzulární úředník může požádat o pomoc příslušné orgány přijímacího státu v každé věci, která se týká výkonu jeho funkcí, pokud jde o loď vysílajícího státu nebo pokud jde o kapitána a členy posádky takové lodi.

Článek 44

1. Konzulární úředník je oprávněn

a) vyšetřovat, aniž by tím byla dotčena práva orgánů přijímacího státu, jakýkoliv případ, který se udál na palubě lodi vysílajícího státu během plavby, vyslýchat kapitána a kterého-

koli člena posádky, prověřovat lodní dokumenty a přijímat prohlášení týkající se plavby lodi a cíle cesty a také napomáhat při vstupu, pobytu a odjezdu lodi z přístavu;

b) činit opatření pro najmutí nebo propuštění kapitána nebo kteréhokoliv člena posádky, pokud to není v rozporu s právními předpisy přijímacího státu;

c) bez újmy ustanovení článku 45 urovnávat spory jakéhokoli druhu mezi kapitánem a kterýmkoliv členem posádky, včetně sporů týkajících se mzdy a pracovního poměru v tom rozsahu, jak je to dovoleno právními předpisy vysílajícího státu;

d) činit opatření pro léčení v nemocnici nebo pro návrat do vlasti kapitána nebo kteréhokoliv člena posádky této lodi;

e) přijímat, sestavovat nebo provádět jakékoli prohlášení nebo jiný dokument předepsaný právními předpisy vysílajícího státu v souvislosti s lodí.

2. Konzulární úředník může se v míře, v jaké mu to právní předpisy přijímacího státu dovolují, dostavit s kapitánem nebo kterýmkoliv členem posádky lodi k soudním nebo správním orgánům tohoto státu, poskytnout jim veškerou pomoc a vystupovat jako tlumočník v záležitostech mezi nimi a těmito orgány.

Článek 45

1. Justiční orgány přijímacího státu nebudou vykonávat svou pravomoc, pokud jde o občanskoprávní řízení z nároků kapitána lodi vysílajícího státu nebo člena posádky takové lodi týkající se mzdy nebo smlouvy o výkonu prací, aniž by nejprve vyrozuměly příslušného konzulárního úředníka o odmítnou vykonávat svou pravomoc, jestliže konzulární úředník proti tomu vznese námitky.

2. Justiční orgány přijímacího státu však mohou vykonávat pravomoc ve všech občanskoprávních věcech, které nejsou vyloučeny v odstavci 1 tohoto článku.

3. Kromě toho, s výjimkou případů, kdy o to příslušný konzulární úředník požádá nebo kdy s tím vysloví souhlas, justiční a správní orgány přijímacího státu nebudou vykonávat pravomoc nebo nezasáhnou, podle povahy věci, pokud jde o jakoukoli událost, k níž došlo na palubě lodi vysílajícího státu, včetně zadržení jakékoli osoby na palubě lodi, za předpokladu, že je oprávněné podle právního řádu přijímacího státu.

4. Ustanovení odstavce 3 tohoto článku se nevztahují na případy:

a) které souvisí s jakýmkoli trestným činem spáchaným na palubě lodi vysílajícího státu:

1. jestliže následky trestného činu zasahují na území přijímacího státu;

2. jestliže jde o trestný čin, který podle své

povahy narušuje klid na území přijímajícího státu, nebo narušuje pořádek v jeho vnitřních nebo teritoriálních vodách;

3. státním příslušníkem nebo proti státnímu příslušníkovi přijímajícího státu, popřípadě jinou osobou anebo proti jiné osobě, než je kapitán lodi nebo člen posádky;
4. který podle právního řádu přijímajícího státu zakládá skutkovou podstatu trestného činu, za který je stanoven trest odnětí svobody v trvání nejméně 5 let nebo přísnější trest;

b) které souvisí s jakýmkoliv opatřením, které příslušné orgány přijímajícího státu učinily, pokud jde o celní záležitosti, přistěhovalectví, záležitosti veřejného zdraví, bezpečnost života na moři, znečišťování splavných vod, radiotelegrafická spojení nebo jiné podobné záležitosti.

Článek 46

1. Soudní a správní orgány přijímajícího státu uvědomí příslušného konzulárního úředníka o svém úmyslu provést donucovací opatření nebo jakékoli úřední vyšetřování na palubě lodi vysílajícího státu. S výjimkou případů, kdy je to nemožné v důsledku naléhavosti této záležitosti, takové sdělení bude učiněno před započítím opatření, aby při nich mohl být přítomen konzulární úředník nebo jeho zástupce. Jestliže konzulární úředník nebo jeho zástupce při provádění těchto opatření nebyl přítomen, příslušné orgány mu na jeho žádost poskytnou podrobnou informaci o jejich průběhu.

2. Ustanovení odstavce 1 tohoto článku se též vztahuje na případy, kdy příslušné orgány oblasti přístavu chtějí vyslyšet kapitána nebo kteréhokoli člena posádky na břehu.

3. Ustanovení tohoto článku se však nevztahují na běžné celní, pasové a zdravotní prohlídky prováděné těmito orgány, právě tak jako na kterýkoliv úkon, učiněný na žádost nebo se souhlasem kapitána lodi.

Článek 47

1. Jestliže loď vysílajícího státu ztroskotá, najeď na dno nebo je vržena na břeh nebo utrpí jinou škodu v přijímajícím státě nebo jestliže jakýkoli předmět tvořící část nákladu ztroskotané lodi třetího státu, jenž je majetkem státního příslušníka vysílajícího státu, je nalezen na pobřeží nebo v blízkosti pobřeží přijímajícího státu nebo je dopraven do přístavu tohoto státu, podají o tom příslušné orgány přijímajícího státu co možno nejdříve zprávu příslušnému konzulárnímu úředníku. Sdělí mu také, jaká opatření již byla učiněna pro záchranu lodí, životů osob na lodi, nákladu a dalšího majetku na palubě a předmětů náležejících k lodi nebo tvořících část jejího nákladu, které se oddělily od lodi.

2. Konzulární úředník může poskytnout veškerou pomoc lodi, jejím cestujícím a členům její po-

sádky a za tím účelem může požádat o pomoc příslušné orgány přijímajícího státu. Může učinit opatření uvedená v odstavci 1 tohoto článku i opatření pro zajištění opravy lodi nebo může požádat příslušné úřady, aby taková opatření učinily nebo v nich pokračovaly.

3. a) V případech, kdy loď nebo jakýkoli předmět k ní náležející byly nalezeny na pobřeží nebo v blízkosti pobřeží přijímajícího státu nebo byly dopraveny do přístavu tohoto státu a ani kapitán lodi, majitel, jeho zástupce ani příslušný pojišťovatel nemají možnost učinit opatření pro ochranu a další naložení s lodí nebo předmětem, konzulární úředník bude považován za zmocněného učinit jménem majitele lodi stejná opatření, jaká by za tímto účelem mohl učinit sám majitel.

b) Ustanovení písm. a) tohoto odstavce se rovněž použijí pokud jde o jakýkoli předmět, který tvoří část nákladu lodi a který je vlastnictvím státního příslušníka vysílajícího státu.

4. a) Loď, náklad, zařízení a výstroj, zásoby nebo jiné předměty z lodi, za předpokladu, že nejsou dopraveny k použití nebo spotřebování v přijímajícím státě, nepodléhají celním poplatkům nebo jiným daním jakéhokoli druhu ukládaným z důvodu dovozu.

b) Nic v ustanovení písm. a) tohoto odstavce nebude vykládáno tak, aby bránilo použití právních předpisů přijímajícího státu pokud jde o přechodné uskladnění zboží.

5. Jestliže jakýkoli předmět, tvořící část nákladu ztroskotané lodi třetího státu, který je vlastnictvím státního příslušníka vysílajícího státu a je nalezen na pobřeží nebo v blízkosti pobřeží přijímajícího státu nebo je dopraven do přístavu tohoto státu a ani kapitán lodi, vlastník předmětu, jeho zástupce ani příslušný pojišťovatel nemohou učinit opatření pro zajištění nebo nakládání předmětem, konzulární úředník je považován za zmocněného, aby učinil jménem vlastníka taková opatření, jaká by mohl pro tyto účely učinit vlastník sám.

Článek 48

Ustanovení článků 43 až 47, s výjimkou odstavce 3 a 4 článku 45, se vztahují také na civilní letadlo v rozsahu, ve kterém to povaha věci připouští.

ČÁST V

Závěrečná ustanovení

Článek 49

1. Tato Úmluva bude ratifikována a vstoupí v platnost třicátého dne po výměně ratifikačních listin, jež se bude konat v Londýně co možná nejdříve.

2. Tato Úmluva zůstane v platnosti po dobu pěti let. V případě, že žádná z vysokých smluvních stran neuvědomí druhou dvanáct měsíců před uplynutím zmíněného období pěti let o svém úmyslu ukončit tuto Úmluvu, zůstane v platnosti až do uplynutí dvanácti měsíců ode dne, kdy jedna vysoká smluvní strana uvědomí druhou o takovém úmyslu.

Za

presidenta Československé socialistické republiky:

Miloslav Růžek v. r.

Na důkaz toho zmocněnci vysokých smluvních stran tuto Úmluvu podepsali a opatřili ji pečeti.

Dáno v Praze dne 3. dubna 1975 ve dvou vyhotoveních v jazyce českém a anglickém, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za

Její Britské Veličenstvo:

**Goronwy-Roberts
z Caernarvonu a Ogwenu v. r.**

136

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 28. října 1976

o Kulturní dohodě mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Portugalské republiky

Dne 12. června 1976 byla v Lisabonu podepsána Kulturní dohoda mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Portugalské republiky.

Dohoda vstoupila v platnost na základě svého článku 13 dne 12. října 1976.

České znění Dohody se vyhláší současně.

Ministr:

Ing. Chňoupek v. r.

KULTURNÍ DOHODA

mezi vládou Československé socialistické republiky
a vládou Portugalské republiky

Vláda Československé socialistické republiky a vláda Portugalské republiky,

vedeny přáním upevňovat svazky přátelství mezi lidem obou zemí,

majíce zájem na podpoře a rozvoji poznání a vzájemných vztahů v oblasti školství a výchovy, kultury, vědy, zdravotnictví, sdělovacích prostředků, sportu a turistiky mezi oběma zeměmi,

na základě vzájemného respektování platných zákonů, státní suverenity a nezávislosti, rovnoprávnosti a vzájemných výhod,

rozhodly se uzavřít tuto dohodu:

Článek 1

Smluvní strany budou v oblasti školství rozvíjet spolupráci především těmito formami:

- spoluprací mezi univerzitami a jinými vysokými školami;
- zřízením lektorátů jazyka, literatury, dějin národů obou zemí na vysokých školách;
- výměnou učitelů všech stupňů a ostatních školských pracovníků za účelem vzájemného předávání zkušeností, účasti na kongresech, kolokviích a seminářích nebo k přednáškám;

d) výměnou dokumentace a informací o geografii, dějinách, ekonomice, kultuře a státním zřízení obou států, aby se tak zajistily objektivní informace o životě a kultuře obou zemí;

e) výměnou dokumentace a informací, týkající se této oblasti.

Článek 2

Smluvní strany budou podporovat výměnu v oblasti vědy a výzkumu těmito formami:

- spoluprací mezi vědeckými a výzkumnými institucemi;
- výměnou vědeckých a výzkumných pracovníků za účelem studia, účasti na kongresech, schůzkách, seminářích nebo pořádáním konferencí;
- výměnou publikací a dokumentace z této oblasti.

Článek 3

[1] Každá ze smluvních stran nabídne druhé smluvní straně na základě vzájemnosti ročně stipendia a umožní státním příslušníkům druhé země, aby zahájili nebo pokračovali ve studiích, výzkumné práci nebo si doplňovali své kulturní, umělecké a vědecké vzdělání.

[2] Obory, podmínky, doba trvání a způsoby financování stipendií budou stanoveny v programech spolupráce, sjednaných ve shodě se zněním čl. 12 této dohody.

Článek 4

Smluvní strany budou zkoumat možnosti a podmínky, za kterých bude možno uznávat tituly, akademické a vědecké hodnosti a diplomy, získané na území druhé strany, a v případě potřeby uzavřou o tom zvláštní dohodu.

Článek 5

Smluvní strany budou v rámci svých možností podporovat rozvoj styků mezi muzei, knihovnami a jinými literárními, uměleckými a kulturními institucemi a organizacemi obou zemí. Každá ze smluvních stran umožní občanům druhé strany přístup do těchto institucí na základě vzájemnosti a v souladu s platnými právními předpisy.

Článek 6

Smluvní strany budou rozvíjet a v zájmu lepšího vzájemného poznání dějin, literatury, divadla, baletu, hudby, výtvarného umění, filmu, jakož i jiných oblastí kulturní a umělecké činnosti podporovat:

- a) vysílání spisovatelů, umělců, skladatelů, malířů, sochařů, architektů, novinářů, filmových tvůrců a jiných osobností kulturního života na návštěvy, konference, k účasti na výstavách, koncertech, představeních nebo festivalech;
- b) organizování uměleckých, vědeckých a kulturních výstav;
- c) pořádání divadelních a tanečních představení, koncertů a vystoupení uměleckých souborů a jednotlivců;
- d) pořádání filmových a televizních festivalů a týdnů filmu;
- e) vysílání rozhlasových a televizních programů;
- f) překládání a vydávání literárních, uměleckých, vědeckých a jiných děl kulturní povahy.

Článek 7

Smluvní strany se zavazují přijmout potřebná opatření k zabezpečení ochrany kulturních statků druhé strany proti jejich nedovolenému dovozu, vývozu a převodu vlastnictví.

Za vládu
Československé socialistické republiky:

Vladimír Berger v. r.

Článek 8

[1] Smluvní strany budou podporovat spolupráci a výměnu mezi tiskovými kanceláři, novináři a zpravodaji.

[2] Smluvní strany budou podporovat styky mezi filmovými, televizními a rozhlasovými organizacemi.

Článek 9

Smluvní strany budou podporovat výměnu v oblasti sportu a tělesné výchovy.

Článek 10

Smluvní strany budou v rámci svých možností napomáhat zvýšení turistické výměny, aby tak umožnily svým občanům lépe poznat život a kulturu v druhé zemi.

Článek 11

Každá ze smluvních stran může založit a udržovat na území druhé strany instituty nebo kulturní střediska. O jejich zřízení bude vždy jednáno a uzavřeny zvláštní dohody mezi oběma stranami.

Článek 12

K provádění této dohody bude vytvořena smíšená komise na paritním základě. Tato komise vypracuje dvouleté plány kulturní spolupráce, jež budou obsahovat také finanční podmínky plánovaných akcí.

Článek 13

Tato dohoda podléhá schválení příslušných orgánů obou smluvních stran a vstoupí v platnost dnem výměny nót.

Článek 14

Tato dohoda se uzavírá na dobu pěti let a může být o stejná období tichým souhlasem prodlužována, pokud ji jedna ze smluvních stran písemně nevypoví nejmeně 6 měsíců před uplynutím její platnosti.

Dáno v Lisabonu dne 12. června 1976 ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a portugalském, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za vládu
Portugalské republiky:
José Medeiros Ferreira v. r.

137

VYHLÁŠKA

Státní arbitráže Československé socialistické republiky

ze dne 26. listopadu 1976

o přechodné úpravě některých hospodářských závazkových vztahů u dodávek a odběru elektřiny, topných plynů a tuhých paliv

Na základě usnesení předsednictva vlády Československé socialistické republiky ze dne 21. října 1976 č. 283 bod V/7 Státní arbitráž Československé socialistické republiky podle § 395 písm. b) hospodářského zákoníku č. 109/1964 Sb., ve znění vyhlášeném pod č. 37/1971 Sb. stanoví:

§ 1

U dodávek a odběru elektrické práce je ve smluvním období přípustná tolerance + 1 % a – 2 %.¹⁾

§ 2

Majetkové sankce za neodebrání smlouveného množství elektřiny²⁾ nemusí být účtovány ani vymáhány, i když v jednotlivém případě přesáhnou částku 1000 Kčs.

§ 3

Majetkové sankce za neodebrání množství topných plynů³⁾ v období od 1. října do 31. března nemusí být účtovány ani vymáhány, i když v jednotlivém případě přesáhnou částku 1000 Kčs.

§ 4

[¹⁾ Právo na majetkové sankce za prodlení s dodávkami tuhých paliv,⁴⁾ které měly nebo mají být plněny podle hospodářských smluv ve druhém pololetí 1976, zaniká, popřípadě nevznikne.

[²⁾ Dodávky tuhých paliv v roce 1977 se započítávají nejdříve na plnění hospodářských smluv uzavřených na rok 1977.

§ 5

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení s výjimkou § 1, který nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1977; vyhláška platí do 31. prosince 1977.

Hlavní arbitr
Československé socialistické republiky:

Brandejs v. r.

¹⁾ Ustanovení § 2 odst. 2 vyhl. č. 175/1973 Sb., kterou se vydávají základní podmínky dodávky elektřiny a tepla, se nepoužije.

²⁾ § 15 odst. 1 písm. b) a odst. 7 vyhl. č. 175/1973 Sb.

³⁾ § 34 odst. 2 a § 39 vyhl. č. 176/1973 Sb., kterou se vydávají základní podmínky dodávky topných plynů, rop a gazolinu.

⁴⁾ § 204 odst. 1 hospodářského zákoníku.